

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Makrel

Citation: Drachmann, Holger: "Makrel", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid54816/facsimile.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Bar det hos sit, bedrøvet og glad,
Hun vidste slet ikke at skille dem ad; —
 Og *hans* var kun Rav.

Førgrunds Studie.

Ankret ligger i Sandet fast,
 Strækker mod Solen sin rustroede Flig;
 Splintret ligger Storstang og Mast —
 Skuden har været i Krig.

Skuden har været med Søen i Krig.
 Søen var stærk, og Skuden var svag;
 Skuden den blev paa Bunden,
 Masten drev op og blev funden,
 Ankret kom ogsaa for Dag.

Skuden gik tabt, men Kaptajnen han blev.
 Kaptajnen — det er en afgjort Sag —
 Er det vigtigste.
 Han sidder derude paa Bænken
 Og venter. Det er det rigtigste.
 Han venter og smiler til Søen hen.
 Han faar sig jo nok en Skude igen.

Makrel.

Det skal være slemt at falde
 Blandt en Stime af Makrel.
 Man bli'r nappet, bidt og flænget,
 Man bli'r revet rent ihjel.

Jeg var ung og uforsigtig,
 Sprang i Vandet. Ak, jeg saa'
 Ikke disse sorte Fiske-
 Rygge, som i Stimer staa.

Først de fo'r til alle Kanter,
 Skræmmet ved den stærke
 Plumpen
 Saa kom en, og flere hid,
 Soused lidt, og tog en Bid;

Stedse flere Aspiranter,
 Spidse Snuder, blanke Skæl.
 O det er en rigtig lumpen
 Yngel, denne Fisk Makrel.

Og de bed mig, og de sled mig,
 Nogle for, de fleste bag.
 Men til sidst jeg blev dog bjærget
 Ved et ærligt Sømandstag.

Nu, nu sidder jeg paa Stranden,
 Og den gamle Fisker lærer
 Mig, hvordan man snor og skærer,
 Slaar og kaster, knytter, tjærer
 Traaden til et kunstigt Garn,
 Hvori jeg — ja ved min Sjæl! —
 Selv kan fange mig Makrel.